

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/1/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114213065
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114213065.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Jozefa Škraba a JUDr. Mareka Kohúta, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8C/17/2014-12 zo dňa 1.10.2014, jednomyseľne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvého stupňa.

Nepriznáva žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (Okresného súdu Vranov nad Topľou), ktorý rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty, teda nerozhodol v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. Mal za to, že v danom prípade neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o vydaní poverenia pristúpil až po veľmi dlhej dobe, hoci prejednávacia vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Vyslovil názor, že súd porušil zásadu právnej istoty, keď nerešpektoval právoplatné rozhodnutie rozhodcovského súdu ako rovnocenný exekučný titul, ktorý zároveň tvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v sume 1.473,38 eur predstavujúci istinu s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. V príčinnej súvislosti s tým žiadal aj nemajetkovú ujmu 294,68 eur, čo predstavuje 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Z pripojeného spisu vedeného pod sp. zn. 8C/426/2012 vyplynulo, že žalovaný vo vyjadrení na návrh žalobcu tento žiadal zamietnuť. Žalovaný namietal procesné pochybenia zo strany žalobcu, ktorý v žalobách neuvádza spisové značky príslušných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje, ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Žalovaný namietal, že žalobca nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetných exekučných konaní, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy a napriek tomu, že síce časť dôkazov uviedol, najmä s odkazom na exekučné spisy, v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd. Tvrdenie žalobcu o tom, že nemá vedomosť o spisových

značkách namietaných v exekučných konaniach, sa nezakladá na pravde a má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pričom neoznačenie spisových značiek v exekučných konaniach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, bol jedným z dôvodov, pre ktorý Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu, napr. pod sp. zn. II.ÚS 211/2012, IV.ÚS 366/2012 a IV.ÚS 374/2012. Podľa žalovaného nie je splnená základná podmienka pre vyhovie podanej žalobe v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom štátu, po neúspešnosti ktorého je možné žalobu podať po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Prvé žiadosti boli žalovanému doručené 23.4.2012 a vzhľadom na skutočnosť, že žaloby boli doručené súdu 20.9.2012, je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Predbežné prerokovanie nároku je zákonnou ustanovenou podmienkou, aby o ňom mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Žalovaný mal za to, že ide o predčasne uplatnený nárok. Žalovaný poukázal aj na nedostatok právomocí všeobecného súdu preskúmať efektívnosť a rýchlosť súdneho konania iného súdu v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Takémuto skúmaniu môže byť rozhodovanie súdu podrobené len v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky na základe ústavnej sťažnosti. Všeobecný súd môže o náhrade škody rozhodovať na základe prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktorý má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo po právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalovaný vzniesol aj námietku premičania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009. K zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia ako spôsobu rozhodnutia uviedol, že nemôže byť chápané ako nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých súd musí ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku a či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Zdôraznil, že z dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že 15 dňová lehota sa nevzťahuje na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K vyčíslenej škode a nemajetkovej ujme žalovaný uviedol, že uplatnená suma titulom náhrady škody je len hypotetickou sumou nezodpovedajúcou kritériám vzniku nároku na náhradu škody, pričom zjavne nejde o škodu skutočnú a nemajetková ujma je vyčíslená na základe nesprávnej právnej úvahy. Záverom žalovaný poukázal na aspekt dobrých mravov, pričom tento hovorí v neprospech žalobcu vzhľadom na charakter nárokov a charakter jeho obchodnej činnosti, z ktorej tieto nároky voči dlžníkom vznikli, na jeho prax pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch a negatívne vnímanie žalobcu verejnosťou aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľa, či zo strany štátnych orgánov, ktoré na každej mocenskej úrovni musia vynakladať nadmerné úsilie na dosiahnutie efektívnej ochrany práv spotrebiteľa. Zdôraznil, že žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Toto negatívne vnímanie je dôsledkom praktík a aplikácie, či využívania právnych inštitútov zo strany žalobcu, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a so všeobecnými uznávanými spotrebiteľskými právami. Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nie, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom a preto žalobca nemôže poukazovať na rozpor s dobrými mravmi v súvislosti s takýmto postupom súdu.

Ďalej v dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 10Er/687/2009 súdny exekútor doručil súdu dňa 14.12.2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného voči povinnému H. Y., nar. XX.X.XXXX na vymoženie 600,43 eur s príslušenstvom. Uznesením č. k. 10Er/687/2009-9 zo dňa 21.2.2011 Okresný súd Vranov nad Topľou žiadosť súdneho exekútora K. F. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 13.11.2009, doručenou Okresnému súdu Vranov nad Topľou dňa 14.12.2009 zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19.3.2011. Uznesením č. k. 10Er/687/2009-17 zo dňa 27.4.2011 Okresný súd Vranov nad Topľou exekúciu zastavil a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18.5.2011. Vo vyššie uvedenom rozhodnutí, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd vyhodnocoval rozhodcovskú položku, ktorá

bola súčasťou formulárovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a jeho dlžníkom a došiel k záveru o jej neplatnosti z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky.

Ďalej v dôvodoch súd prvého stupňa citoval v rozsudku ust. § 3 ods. 1 písm. d), ust. § 4 ods. 1 písm. a), ust. § 9 ods. 1, 2, ust. § 15 ods. 1, ust. § 16 ods. 1, ust. § 17 ods. 1 až 3, ust. § 19 ods. 1, 3 zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V konkrétnom prípade žalobca vytýka súdu nesprávny úradný postup spočívajúci v tom, že nerozhodol v 15-dňovej lehote o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia. V tomto kontexte súd v dôvodoch rozsudku citoval ustanovenie § 44 ods. 2 zákona číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a vychádzajúc z gramatického a logického výkladu konštatoval, že zákon ukladá súdu rozhodnúť v 15-dňovej lehote len v prípade vydania poverenia exekútorovi, že ak súd nezistí rozpor so zákonom v exekučnom titule, prípadne návrhu na exekúciu alebo žiadosti o vydanie poverenia exekúcie. Je preto logické, že tá istá lehota nemôže platiť pre zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia, keď súd musí vypracovať rozsiahle rozhodnutia a v ňom zdôvodniť svoj právny názor a vysvetliť porušenie zákona. Pred týmto rozhodnutím bolo navyše nutné zabezpečiť aj ďalšie listiny, najmä ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ako je tomu v tomto prípade. Exekučný súd je totiž povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie v každom štádiu konania, a to aj bez návrhu. Je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiadal o vydanie poverenia, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 Exekučného poriadku. Keďže exekučným titulom v danej veci bol rozhodcovský rozsudok, bolo potrebné vychádzať aj z ustanovení zákona číslo 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, najmä ustanovenie § 45 ods. 1, 2. V tejto súvislosti súd prvého stupňa v dôvodoch rozsudku poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR II.ÚS 545/2010 zo dňa 9.12.2010, podľa ktorého exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania, a to nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie.

Žalobca vytýkal exekučnému súdu nesprávny úradný postup predstavujúci zbytočné prietahy. Týmto pojmom sa zaoberá Ústavný súd Slovenskej republiky, a to vo viacerých svojich rozhodnutiach, pričom dospel k záveru, že je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí predstavovať zbytočné prietahy (I.ÚS 42/01, I.ÚS 63/00, IV.ÚS 606/2012). Práve konkrétne okolnosti prípadu vylučujú prijatie záveru o zbytočných prietahoch exekučného súdu. Pri posudzovaní toho, či exekučný súd sa dopustil zbytočných prietahov, možno použiť závery Ústavného súdu Slovenskej republiky už v citovanom rozhodnutí IV.ÚS 606/2012, ktoré sa týkalo sťažnosti žalobcu v obdobnej veci. Ústavný súd okrem iného zdôraznil, že aj niekoľkomesačná činnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a poukázal na to, že sťažovateľ (žalobca) podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné. Súd vo vzťahu žalobcom namietanej existencii zbytočných prietahov uviedol, že tieto v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Súd môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahu v súdnom konaní v zmysle § 9 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z. z. len v prípadoch, na ktoré poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení, a to len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva o porušení práva na prerokovanie vo veci bez zbytočných prietahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti konštatujúcom porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca nesplnil svoju dôkaznú povinnosť v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 O.s.p. v tomto sporovom konaní a netvrdil a ani nepreukázal, kedy a ktorý štátny alebo súdny orgán a ktorým rozhodnutím bola zistená existencia prietahov v súdnom konaní, keďže rozhodovanie o tejto otázke nepatrí do právomocí súdu prvého stupňa. Súd mal za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci konal bez zbytočných prietahov. Všetky úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonané v súlade s Exekučným poriadkom. Súd dospel k záveru, že exekučný súd sa postupom v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 10Er/687/2009 nedopustil nesprávneho úradného postupu a neporušil právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Vo vzťahu k žalobcom vyčíslenej škode súd dospel k záveru, že tento neuniesol dôkazné bremeno preukázania vzniku škody, nakoľko nepredložil žiadne relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku tejto škody. Z toho dôvodu súd nevykonal

žalobcom navrhnuté znalecké dokazovanie, ktoré je bez existencie základu nároku na náhradu škody i relevantné. Žalobca tiež žiadnym spôsobom nepreukázal dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca označil len potenciálne riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania. Vzhľadom na tieto dôvody súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. vychádzajúc zo zásady úspešnosti. Právo na náhradu trov konania vzniklo úspešnému žalovanému, tento si však túto neuplatnil a preto mu ju súd nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a žiadal tento zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Odvolanie podal z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobca nesúhlasil s aplikáciou novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z.. Ďalej mal za to, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Podľa žalobcu súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Žalobca nesúhlasil s nevykonaním dokazovania znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody a nesúhlasil ani s tým, že súd nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky.

Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal vec, v medziach ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné. Súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj správny právny záver. Odvolací súd sa stotožňuje s vecne správnymi dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku a na ne aj vo svojom rozhodnutí poukazuje. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa však považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Podľa názoru odvolacieho súdu bola možná aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného od 1.1.2013. Podľa tohto ustanovenia pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Takýto výsledok v zmysle uvedeného ustanovenia absentoval v tomto konaní a preto súd prvého stupňa nemohol návrhu žalobcu vyhovieť. Pokiaľ ide o aplikáciu tohto ustanovenia aj na uvedené konanie, odvolací súd vychádza z toho, že v danom prípade ide o nepravú retroaktivitu, pri ktorej zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom, zároveň s účinnosťou do budúca, prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj

do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a mení ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým zo skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti, pretože akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy. Odvolací súd tu zdôrazňuje, že ustanovenie § 9 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, nijako neruší zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ale len nesprávny úradný postup posudzuje podľa kritérií tam stanovených, teda akceptuje stav, ktorý tu nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, avšak tento rieši v čase účinnosti novej úpravy.

Odvolací súd tým odpovedal na prvú odvolaciu námietku ohľadne aplikácie právnej úpravy § 9 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z.. Pokiaľ ide o otázku trvania stavu právnej neistoty, odvolací súd sa tu stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v prípade zamietnutia žiadosti o poverenie súd nie je viazaný stanovenou 15-dňovou lehotou. Táto lehota platí pre prípad, že súd takejto žiadosti o poverenie na vykonanie exekúcie vyhovie. Tým je daná odpoveď aj na úvahy o dĺžke zákonnej lehoty stanovenej v § 44 Exekučného poriadku. Vzhľadom na tú okolnosť, že nebol splnený prvý predpoklad zodpovednosti podľa zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, súd prvého stupňa správne postupoval, ak nevykonával dokazovanie znaleckým posudkom číslo 1/2014 ohľadne výšky vzniknutej škody. Pokiaľ žalobca poukazoval na návrh týkajúci sa prerušenia konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nesprávny súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, takýto návrh sa v tejto veci nenachádza a navyše otázka zákonného sudcu bola vyriešená tým, že vec, ktorá napadla na Okresný súd Vranov nad Topľou bola delegovaná na Okresný súd Prešov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny.

V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný, avšak neuplatnil nárok na náhradu trov konania, preto táto mu priznaná byť nemohla.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.